

Міністерство освіти та науки України
Харківський національний університет радіоелектроніки

Кафедра ПІ

ДОКЛАД З ПРАКТИЧНОЇ РОБОТИ №8

з дисципліни “Філософія”

за темою: Міф про Сизифа Альбера Камю

Виконали

ст. гр. ПЗПІ-22-7

Чалий О.О.

Кравцов Я.П.

Перевірів

доц Старікова Г. Г.

Харків 2024

Вступ

"Міф про Сизифа" є одним з найвідоміших філософських есе французького письменника Альбера Камю, опубліковане в 1942 році. Це есе є центральним твором у філософії абсурдизму, яке досліджує питання сенсу життя в умовах абсурду. Камю використовує міф про Сизифа, персонажа давньогрецької міфології, щоб ілюструвати свої філософські ідеї та дати відповідь на питання про те, як людина може знайти сенс у світі, який здається безглуздим.

Сюжет міфу про Сизифа

Давньогрецький міф

Згідно з давньогрецьким міфом, Сизиф був царем Коринфа, відомим своїм хитрістю та обманами. За свою хитрість він був покараний богами: Сизиф був приречений вічно котити величезний камінь на гору. Щойно камінь досягав вершини, він знову скочувався вниз, і Сизифу доводилося починати свою роботу заново. Це безкінечне, безглузде зусилля стало символом марності людських зусиль.

Інтерпретація Камю

Камю інтерпретує цей міф як метафору абсурдності людського існування. Він стверджує, що життя подібне до роботи Сизифа: ми постійно намагаємося знайти сенс у світі, який сам по собі не має ніякого сенсу. Відчуття абсурду виникає з зіткнення між нашими прагненнями до значення та байдужістю всесвіту.

Філософія абсурду

Проблема абсурду

Для Камю абсурд — це основна проблема, з якою стикається людина. Він визначає абсурд як конфлікт між нашою спрагою знайти сенс і порядок у світі та хаотичною, байдужою реальністю, яка не пропонує таких відповідей. Камю запитує: "Чи варто жити, якщо життя позбавлене сенсу?" Це питання лежить в основі його філософії абсурду.

Відповідь на абсурд

На думку Камю, є кілька можливих реакцій на абсурд:

Самогубство: Камю відкидає цю можливість, вважаючи її втечею від проблеми, а не її вирішенням.

Філософське самогубство: Включає прийняття ірраціональних релігійних або метафізичних переконань, щоб уникнути абсурду. Камю також відкидає цей шлях, оскільки він суперечить ясному сприйняттю реальності.

Прийняття абсурду: Камю пропонує прийняти абсурд і жити з ним. Це означає визнання абсурдності життя і знаходження способу існувати попри це.

Сизиф як абсурдний герой

Виклик абсурду

Камю бачить у Сизифі приклад абсурдного героя, який приймає свою долю і знаходить щастя в самому процесі боротьби. Сизиф розуміє марність своєї задачі, але не відмовляється від неї. Він перетворює свій бунт проти абсурдності на джерело внутрішньої сили і свободи.

Щастя в абсурді

Камю завершує своє есе знаменитими словами: "Треба уявляти Сизифа щасливим". Він вважає, що навіть у найабсурдніших обставинах людина може знайти своє щастя, приймаючи абсурдність буття і перетворюючи її на частину своєї сутності. Це означає жити повноцінно, не шукаючи вищого сенсу, а насолоджуючись самим процесом життя.

Висновок

"Міф про Сизифа" Альбера Камю є потужним дослідженням питання сенсу життя в абсурдному світі. Камю пропонує унікальну відповідь на питання, яке стоїть перед кожною людиною: як жити в світі, позбавленому сенсу? Його філософія абсурду закликає до прийняття абсурдності життя і знаходження радості у самому процесі існування, незважаючи на його безглуздість.